

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget
vedtoges med 114 stemmer mod 27.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Tredje behandling af:

Forslag til lov om etablering og benyttelse af en rørledning til transport af råolie og kondensat.

(Lovforslag nr. L 156. Fremsat 30/1 81. Første behandling 11/2 81. Betænkning 21/5 81. Anden behandling 26/5 81).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kalnæs (SF):

Vi mener i SF, at det er meget væsentligt, at man får etableret en olierørledning for at kunne sikre en konstant produktion af olie og for at kunne sikre, at olien bliver ført i land i Danmark, og vi er tilfredse med, at det gælder olie, der produceres både af de nuværende bevillingshavere og af kommende bevillingshavere.

Vi mener også, det er godt at få etableret en olierørledning i statslig regie. Vi mener, at det er godt at få et statsligt engagement i energiforsyningen, og derfor må vi stemme for dette lovforslag, selv om vi må erkende, at der i det er en vis særbehandling af A. P. Møller; det må vi tage stærk afstand fra, men vi må alligevel stemme for det endelige lovforslag.

Mølgaard (DR):

Jeg synes ikke, denne lejlighed bør forsvømmes til at fremføre eller blotte det forhold, at vi oplever en gang åndelig og politisk striptease af den anden verden fra venstres og det konservative folkepartis side, når

de om et øjeblik stemmer ja til at etablere et statsligt olierør. Enhver liberalt tænkende i dette land bør betænke, hvor mange udtalelser og hvor mange advarsler der er kommet fra netop de to partiers side imod, at staten engagerer sig i erhvervslivet, og man må vel betegne det som en form for erhvervsliv at udøve transportvirksomhed. Jeg synes, at enhver, der tænker på de fuldstændig afvisende ord, der tidligere er faldet fra de to partiers side over for dette statslige olierør, enhver med historisk sans, må erkende, at det har været en ganske enestående evne, de to partier har udvist til at vende på en tallerken. Men hvor vender de sig så hen næste gang? Det bør enhver vælge til gengæld også spørge sig selv. Man ved ikke rigtig, hvor man har dem.

Det konservative folkeparti har haft mange drivende kræfter, som der er god grund til at nære stor respekt for, ikke mindst med navnet Møller som efternavn. Vi kan tænke på Christmas Møller, vi kan tænke på Aksel Møller, vi kan tænke på Poul Møller. Jeg er bange for, at hvis vi rigtig skal blotte vilkårene inden for magthierakiet i det konservative folkeparti, så skulle det ske i form af en rapport i dag, der ikke ville hedde en Kinsey-rapport, end ikke McKinsey-rapport, men måske Mærsk McKinsey-rapport vedrørende ledelsesforholdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget
vedtoges med 113 stemmer mod 23; 3 stemte hverken for eller imod.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af:

Forslag til lov om anvendelse af Danmarks undergrund.

(Lovforslag nr. L 187. Fremsat 17/3 81. Første behandling 26/3 81. Betænkning 21/5 81. Anden behandling 26/5 81).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kalnæs (SF):

Vi har meget hårdt brug for at få en ny undergrundslov. Den gamle, som vi har, er efter SFs mening helt ubrugelig, og det er der vist almindelig enighed om.

Det lovforslag, der foreligger, er sådan set et lovforslag, der kan bringes til at fungere udmærket, danne et udmærket grundlag for nye bevillinger til efterforskning af olie og gas, hvis der bare er politisk vilje til at udstede nogle rimelige bevillinger. Det er også sådan, at i betænkningen om lovforslaget er det blevet slået fast, at der i efteråret vil blive gennemført en helt generel beskatning af fortjenesterne på olie- og gasindvindingen, og der er angivet nogle grundlæggende principper for denne beskatning, som vi fuldt ud kan tilslutte os. Af disse grunde kan vi ikke stemme imod dette lovforslag.

På den anden side er der dele af lovteksten og af bemærkningerne, som giver særretigheder til A. P. Møller, og som er tæt forbundet med den aftale med A. P. Møller, som er blevet indgået. Den tager vi meget stærkt afstand fra, og derfor kan vi heller ikke stemme for lovforslaget, så vi vil undlade at stemme.

Waldorff (VS):

Ja, så skal det afgøres, det, som det tog snart flere år at få forhandlet sig til rette med A. P. Møller om, i en situation, hvor der i øvrigt i befolkningen er en vældig stor – måske en af de største, man har set i mange år – opbakning bag regeringen og socialdemokratiet, og det samme er tilfældet i fagbevægelsen, omkring at få en energipolitik, som muliggjorde en langsigtet planlægning, at få en sådan kontrol med de danske energireserver, at man ud over denne langsigtede energiplanlægning også kunne sikre sig, at den økonomiske gevinst havnede hos skatteyderne, som for en væsentlig del jo er lønarbejdere. Og på et tidspunkt, hvor man så oven i købet i den danske energiadministration er nået så langt, har lært så meget, har draget så mange erfaringer af andre landes arbejde med oliepolitik, at man faktisk har vist sig at

være i stand til at udforme en perspektivrig og fremsynet undergrundslov, lige præcis i den situation vælger regeringen at smide håndklædet i ringen, meddele et teknisk knockout og underskrive en aftale, ifølge hvilken man på forhånd ved, at man ikke har sikkerhed for i den værste tænkelige energiforsyningssituation, at man på lang sigt kan råde over de danske energireserver. Det er faktisk situationen i dag.

Men for socialdemokratiet har det selvfølgelig været et afgørende spørgsmål, hvad man kunne have gjort i stedet for at smide håndklædet i ringen, og her har man så afvist nationalisering, bl. a. med henvisning til, at her var man jo afhængig af disse både småborgerlige og småtskårne partier, som man skal bruge til at skabe sig et flertal for alle mulige ting. Men det udelukkede faktisk ikke, at regeringen så undersøgte f. eks. de muligheder, som det radikale venstre havde nævnt på et meget tidligt tidspunkt. Man kunne jo have taget de radikale på ordet simpelt hen – hvis man i øvrigt kunne finde det – og have undersøgt muligheden for en erstatningsfri regulering, hvor man krævede en umiddelbar tilbagelevering af de arealer, hvor der ikke var gjort fund af kulbrinter. Det var den formulering, som fru Lone Dybkjær benyttede i efteråret, da diskussionen gik højt. Det var de radikales model til en løsning.

Så kunne man måske have forventet, da det nu har stået på så længe, at man i energiministeriet havde haft tid til at undersøge den mulighed. Det spurgte vi faktisk om i det, der hedder spørgsmål 8 vedrørende undergrundsloven:

»Vil det foreslåede indgreb i eneretsbevilningen ikke stadig være en erstatningsfri regulering, selv om § 1 ændres således, at retten til efterforskning og indvinding bortfalder for hele arealet den 1. januar 1982, bortset fra de i § 2 nævnte undtagelser?«

Og det var præcis dér, hvor der enten var en indvinding i gang, eller hvor der var gjort fund, eller hvor man havde spor af kulbrinter. Dette var de radikale betingelser.

Og der kommer det meget korfattede, men ret præcise svar fra energiministeren:

»Jeg finder det hverken muligt eller formålstjenligt at udtale mig om karakteren af et hypotetisk indgreb.«

[Waldorff]

Sådan er den radikale energipolitik i forhold til Nordsøen blevet behandlet. Halvanden linje tager det at affeje det – »et hypotetisk indgreb«. Regeringen har simpelt hen aldrig nogen sinde interesseret sig for det, som oprindeligt var de radikale krav til forhandlingerne med A. P. Møller, og det kunne man da sige at der ellers var god grund nok til at interessere sig for, ikke mindst fordi der faktisk har været nogle juridiske vurderinger, som bl. a. de radikale har bygget mange af deres holdninger på. Jeg skal kun nævne en enkelt af dem her. Det er et interview med dr. jur. Orla Friis Jensen, som bliver bedt om en kommentar til et lovindgreb, som fratager A. P. Møller eneretten til alle de områder, hvor der endnu ikke er fundet olie. Orla Friis Jensen svarer:

»Man kan måske sige i dag, at A. P. Møllers eneret ud fra en samlet vurdering ikke ved denne tvangsaflevering indskrænkes på en sådan måde, at der foreligger en ekspropriation.«

Og det er udtalelser, der ligger på niveau med andre juristers vurderinger af mulighederne for at lave et indgreb efter den radikale model. Det har man ikke interesseret sig for.

Vi har spurgt, om man havde andre juridiske vurderinger af mulighederne for en regulering af eneretsbevillingen end dem, som her er blevet fremkaldt. Det har man ikke. Regeringen har ikke andre juridiske vurderinger. Man har altså ikke noget som helst påskud i form af påstande om erstatningsansvar som konsekvens af et sådant, lad os bare kalde det radikalt indgreb.

Der kan selvfølgelig være den forklaring, at energiministeren på et meget tidligt tidspunkt har opgivet overhovedet at støtte sig til det radikale venstre i denne sag. Det vil vi såmænd heller ikke være helt uforstående over for. Vi mener bare ikke, at det er nogen undskyldning for den kurs, som socialdemokratiet har lagt i dette spørgsmål.

Vi mener, at der var et alternativ, selv om socialdemokratiet vægrer sig ved at se det i øjnene. Der var faktisk det alternativ, at man byggede på stemningen på den socialdemokratiske kongres i efteråret, som var stemt for, at man gjorde dette til et krav om nationalisering af de danske Nordsøreserver. Man havde mulighed for i socialdemokratiet – en sjælden mulighed – at lægge op til et folke-

tingsvalg, som for en gangs skyld ikke handlede om alle mulige sager fra den socialdemokratiske kramkiste, som man har svært ved at få afsat som OD og ØD og det ene økonomiske forlig efter det andet eller eksklusivbestemmelser, som man ikke tør argumentere klassemæssigt for at opretholde. Man havde faktisk her mulighed for i forlængelse af en befolkningsstemning, som socialdemokratiet ikke har skabt, men som man kunne have udnyttet til at få skabt en stærk politisk bevægelse, at få grebet ind over for A. P. Møllers eneretsbevilling. Men det har man heller ikke interesseret sig for.

Spørgsmålet er her, hvor der er 2 minutter tilbage af taletiden, hvad man overhovedet kan lære af det forløb. Jeg mener for det første, der er grund til at sige, at det ikke er den rene elendighed. Når det er kommet så vidt, at man overhovedet har måttet forhandle med A. P. Møller, og når man ikke har kunnet sælge ud for længe siden i de forhandlinger, der har været siden februar 1980 med A. P. Møller, er det på grund af den energibe- vægelse, som har arbejdet i befolkningen, og på grund af den interesse, som fagbevægelsen – ikke i første omgang, men siden – har vist for at undgå, at regeringen endnu en gang solgte det hele og smed alting over bord. Det har været muligt at rejse en folkelig styrke, som har været i stand til at presse de multinationale selskaber i hvert fald et stykke.

Men der er grund til også at sige, at når der på et vist niveau kan være tale om en sejr, så er det ikke i kraft af socialdemokratiet, så er det på trods af socialdemokratiet. Vi har måttet overvinde dumhed og modstand, bagstræv og klodsethed og almindelig politisk frygtssomhed mange steder, på mange niveauer, hvor socialdemokratiet arbejder. Det har været i Metalarbejderforbundet, der har ført en hetz mod de socialdemokrater, der krævede nationalisering. Det har været hos statsministeren, som slyngede om sig med erstatningsbeløb, som han ikke havde noget belæg for. Og det har været hos den socialdemokratiske politiske ordfører med fremtiden bag sig, som også har modarbejdet nationaliseringskravet. Det er den modstand, man har måttet overvinde for overhovedet at komme så vidt, som man er kommet i dag.

Det andet, man kan lære, er i korthed, at socialdemokratiet aldrig – helt enkelt aldrig –

[Waldorff]

bevæger sig et skridt længere i forsvaret for arbejderbefolkningens interesser, end det bliver pisket til. Vi kender de officielle forklaringer på socialdemokratiets udsalg af arbejderinteresser. Det er forligsmageriet, det brede samarbejde og ønsket om at have et bredt flertal bag enhver lovgivning. Bag det ligger selvfølgelig frygten for at skulle tage nogle politiske kampe om det, som er værd at slå for. Den reelle forklaring er selvfølgelig, at socialdemokratiet er rystende nervøs ved tanken om en mobilisering af den klassé, som de stadig påstår at være talerør for.

Jeg forstiller mig, at socialdemokratiet i virkeligheden ikke kan forestille sig noget, der er ret meget værre end en aktiv og kæmpende arbejderklasse. Og vores konklusion på dette er, at det er nødvendigt at forberede allerede det næste opgør om energipolitikken. Det har taget 13 år at nå det første skridt her set med VS' øjne. Forhåbentlig kommer det ikke til at tage lige så lang tid for det næste.

Mølgaard (DR):

Det lovforslag, vi her har til behandling, L 187, hedder jo forslag til lov om anvendelse af Danmarks undergrund, og jeg skal lade være med i den anledning at foretage nogen efterforskning af, hvordan V og K i denne sag er nået frem til en omvendelse. Jeg skal såmænd også frede CD og kristeligt folkeparti, ja, endog det radikale venstre, i samme sammenhæng.

Der er boret meget i denne sag i tidens løb, også fra retsforbundets side, ved første og anden behandling og forud herfor, og jeg må sige, at det helt afgørende for os er, at vi ikke er noget intet-eller-alt-parti. Vi øjner visse fremskridt med gennemførelsen af dette lovforslag. Derfor agter vi at stemme for det, uden at vi dog føler, at nogen i denne sag står med fast grund under fødderne ved gennemførelsen af dette lovforslag. Der er mangt og meget, der burde have været yderligere efterforsket, og fremfor alt savner man til en vurdering af helheden i det nye sæt regler for indvinding af naturressourcerne fra undergrunden det fjerde led i regeringspakken, nemlig fasthed omkring, hvilken skatteløsning der bliver valgt.

Vi nærer ængstelse over for dette lovforslag i retning af den præferencesituation,

som det skaber for en enkelt af de koncessionshavere, vi vil komme til at leve med i fremtiden. Vi ønsker ligestilling for forskellige koncessionshavere vedrørende benyttelsen af samfundets naturlige ejendom, nemlig de naturskabte ressourcer i undergrunden. Vi er bange for, at der ikke kan blive en sådan ligestilling gennem dette lovforslagssæt, men fremskridt er der tale om, derfor stemmer vi for.

Vi ønsker at øve medindflydelse på den skatteløsning, som regeringen har bebudet til efteråret, og det skal ikke på nogen måde gøres til en hemmelighed, at det, vi ønsker, er en mulighedsbeskatning fremfor en overskudsbeskatning, hvor overskuddene kan manipuleres væk ved falske afregningspriser i forhold til underleverandører, der er i selskab med – eller har samme moderselskab som – dem, der udfører produktionsvirksomheden på havbunden.

Vi sætter også et spørgsmålstegn ved, om vi får efterforskningsaktivitet nok iværksat ad denne vej. Får vi offentlighed nok omkring resultaterne af efterforskningsvirksomheden, og får vi objektivitet omkring vurderingen af efterforskningsresultaterne?

Vi kunne egentlig godt øjne det som en statslig opgave dette at efterforske, for på linje med den opgave, som vurderingsmyndighederne har i landet, på jorden, ser vi det egentlig som en naturlig opgave for samfundet at tage sig af at vurdere, hvor meget jorden i grunden er værd i handel og vandel, fremfor blot at spørge den enkelte grundejer, hvad han over for myndighederne vil anse jorden for at være værd. Vi er bange for, at man her i for høj grad kommer til at støtte sig på grundejerens eller koncessionshaverens opgivelse af, at han anser den for så og så meget værd, når man bygger skattesystemet op, og det er jo ærlig talt gyngende grund at bygge et skattesystem op på.

Vi vil på det givne grundlag som sagt stemme for, men med denne stemmen-for ligger der bestemt ikke noget med, at vi ikke vil forbeholde os vor stilling, når tidens fylde måtte komme – det måtte så være om 1, 2, 5 eller 10 år – når det måtte vise sig, at dette er utilstrækkeligt; så vil retsforbundet straks kræve revision af dette.

Men vi skal altså love, at vi både vil tage lod og del i fremskridtet, der sker, men vi vil ikke anerkende nogen som helst lod eller del

[Mølgaard]

i, at fremskridtet er så beskedent, som der er tale om. Vi skal love regeringen at øve medindflydelse på fremtiden, også vedrørende skatteløsningen, med eller mod regeringens vilje.

Energiministeren (Poul Nielson):

Jeg vil gerne først takke for den brede tilslutning, der ser ud til at blive til den endelige vedtagelse af undergrundsloven her.

Til hr. Waldorff har jeg den bemærkning, at jeg synes, hr. Waldorffs indlæg i dag var en lidt impotent udstilling af frustration over, at der ikke blev konfrontation. Det har nærmest virket, som om det var et formål i sig selv, som om det nærmest var nødvendigt, for at denne sag kunne ende godt, at den skulle ende med konfrontation. Det har vi ikke set som et mål i sig selv, men vi har forhandlet og tilstræbt en løsning, der vurderet på sit indhold var samfundsmæssigt god. Der er vi endt. Vi kunne heller ikke være kommet dertil, uden at der havde været forhandlet, også forhandlet i lys af, at en konfrontation ikke var noget, regeringen på forhånd i givne situationer kunne udelukke.

Men på denne baggrund er det meget tilfredsstillende, at det slutter med en bred enighed her i folketinget om et indhold, som er godt. Denne brede enighed, vil jeg sige, har en reel betydning, idet vi nu står over for at skulle i gang med forskellige nye rettighedshavere på dansk område; i de forhandlinger, der i det kommende år skal føres med forskellige olieselskaber osv., er det bestemt en styrke for samfundet som sådant, både at vi har en god lovgivning, og at den er vedtaget med et bredt flertal. Det sidste synes jeg det er rigtigt at udtrykke taknemmelighed over ved denne lejlighed.

Waldorff (VS):

Det er fuldstændig meningsløst at snakke om, hvorvidt en konfrontation har noget formål i sig selv, men hvis energiministeren er så langt ude, så han tror, han kan gøre op med nogle af de stærkeste kapitalgrupper i landet, og at han kan få kontrol over den olie og den gas, som den foregående energiminister slap i 1976, uden at tage en konfrontation, så er han simpelt hen mere end naiv, så er han dum. Alle erfaringer viser selvfølgelig, at når der er en sådan interesse-

modsatning mellem store kapitalgrupper og befolkningen, så kommer man ikke uden om konfrontationen, hvis man ønsker at få noget ud af det.

Det er faktisk rigtigt, at vi er frustrerede. Vi har været ret drivende i den bevægelse, som handlede om at nationalisere, få en samfundsmæssig kontrol med olieudvindingen i Nordsøen, og det er rigtigt, at det er ret nedslående at se, hvad en socialdemokratisk regering kan bruge en folkelig bevægelse til. Et forhandlingstaktisk spil, som jeg anerkender i denne omgang er betydeligt bedre end det, som hr. Erling Jensen, industriministeren, leverede i 1976, men som ikke desto mindre er fuldstændig ude af lod med den styrke, som er til stede i fagbevægelsen og i befolkningen som sådan, og de muligheder, der lå for gennem en konfrontation at vinde noget af det, som helt centralt mangler i aftalen med A. P. Møller og i denne undergrundslov, nemlig muligheden, sikkerheden for, at man kan styre indvindingen af energiressourcerne, så den passer med en langsigtet samfundsmæssig interesse.

For os er den afgørende markering omkring denne undergrundslov, som ellers på mange måder er god og perspektivrig, som jeg har sagt flere gange: vi kan ikke tage ansvaret for, vi ønsker ikke at medvirke til, at regeringen får en politisk opbakning bag det makværk, som man har lavet med A. P. Møller, og som på afgørende måde udhuler værdien af denne undergrundslov. Derfor har vi tænkt os at stemme imod.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Hr. Waldorff kom med et udtryk om energiministeren, som jeg finder ganske upassende, og som ikke burde have været anvendt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 109 stemmer mod 23; 11 stemte hverken for eller imod.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

[Tredje næstformand]

Folketingets møde overværes i dag af Canadas generalguvernør, der i disse dag aflægger officielt statsbesøg i Danmark som dronningens gæst. På folketingets vegne byder jeg generalguvernøren og hans følge hjertelig velkommen her i folketingssalen og udtaler ønsket om, at opholdet i Danmark må få et godt og vellykket forløb.

(Medlemmerne påhørte stående tredje næstformands velkomstord).

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af:

Forslag til lov om visse havanlæg.

(Lovforslag nr. L 186. Fremsat 17/3 81. Første behandling 26/3 81. Betænkning 21/5 81. Anden behandling 26/5 81).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kalnæs (SF):

Det lovforslag om sikkerhed på havanlæg, som vi nu har til behandling, er efter SFs mening opbygget efter et forkert princip, idet det samler ansvaret for sikkerheden på disse havanlæg hos energiministeren, som i forvejen har ansvaret for vores energiforsyning.

Vi mener, det er en uheldig ting, og det bliver måske særlig klart, når vi ser det i forbindelse med den olierørledning, som vi lige har vedtaget skal anlægges. Den bliver nemlig anlagt af et firma, D.O.N.G., hvori energiministeren er eneaktionær, og den skal forsyne Danmark med olie; det har energiministeren ansvaret for, og derefter har energiministeren også ansvaret for sikkerheden i forbindelse med olierørledningen. Vi synes, det er en meget uheldig koncentration af magt og ansvar.

På den anden side ligger der i dette lovforslag en hel del gode muligheder for at lave gode sikkerhedsregler for platforme, olierørledninger og havanlæg, og vi mener, det er nødvendigt med en lov, som kan sikre dette. Vi mener ikke, at loven er god nok. Der er ikke tilstrækkelig indflydelse for de folk, som arbejder på anlæggene, men ikke desto mindre mener vi, at det er et betydeligt frem-

skridt, bortset fra den principielle fejl, som jeg har nævnt.

Ud fra disse betragtninger må vi stemme for lovforslaget.

Arentoft (FP):

Selv om man selvfølgelig ved afstemningen kan se, hvorledes fremskridtspartiet stemmer, vil jeg gerne understrege, at vi stemmer imod dette lovforslag. Vi finder det alt for restriktivt, og alene dette, at der ligger 17 bemyndigelser i forslaget til energiministeren, finder vi helt uantageligt.

Yderligere dette: der står i § 2, hvortil et ændringsforslag, der forelå ved anden behandling, ikke blev vedtaget, at tilsynsmyndigheden kan komme og se efter, selv på danske boreplatforme i andre landes søterritorier; det går vi også skarpt imod.

Ligeledes går vi imod det, der står i § 13 vedrørende inspektionsret i administrationslokaler. Noget sådant finder vi ganske uanstændigt.

Arne Melchior (CD):

CD erklærede ved førstebehandlingen af dette lovforslag indforståelse med, at sådan lovgivning bør findes. Dette mener vi stadig er tilfældet. Imidlertid føler vi ikke, at den bevægelighed, der har været fra det oprindelige forslag og til afstemningen om ændringsforslagene ved anden behandling, har været tilstrækkelig til, at vi kan støtte lovgivningen. Dette baserer sig naturligvis især på § 2, stk. 2, hvis tilstedeværelse vi givet mener vil få særdeles skadelige følger for dansk beskæftigelse og for danske erhvervsinteresser, og ligeledes er vi som ved mange andre lejligheder misfornøjet med de alt for mange bemyndigelser, der er lagt i ministerens hånd. Dette vender sig ikke mod den nuværende minister, men er et principielt standpunkt, som vi må hævde, og derfor skal jeg oplyse, da CD jo ikke har stemmeret i udvalget, at CD vil stemme imod ved tredje behandling.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg nævnte ved første og anden behandling, at det er væsentligt, at vi nu får en lovgivning, som samlet kan regulere sikkerheden for bestående og kommende havanlæg, og at dette nu finder